

«Толкось благополученъ ли си щото немашь що да поищешъ отъ владѣтелигъ си?»

— Нищо за мене си! но много, може бы, за едного другиго.

— За кого?

— За единъ пріятель.

— А! разумѣвамъ обичашъ нѣкого?

— За единъ бащинъ ми пріятель, единъ благороденъ и доблестенъ воинъ, отъ когото са мжчѣтъ да отнемѣтъ найдрагоцѣнното му нѣщо, честъта!

— И за него ми ищешъ

— Да, госпоже, искамъ правосѣдіе.

— Ще го получишъ, заклевамъ ти са, рече царицата съ живость и радость, която нито тя сама разумѣваше . . . Казвай, Гезиде, казвай!»

И Гезидъ ѝ разказа сичката исторія на донъ Жуанъ д'Агвилара, който не можаше, за да защити себеси, нито да са доближи до царя си, нито да му представи доказателства за невинността си.

«Представямъ ги азъ, рече царицата. Дѣ сж?»

— Имамъ ги при себеси Сичкитѣ сж изложены въ мемоара, който враговетѣ на д'Агвилара ще въспрѣтъ царя да го приеме, а найвече да го прочете.

— Прочитамъ му го . . . азъ сама.»

Гезидъ извика радостно и съ признателность.

«Ето, госпоже, ето ги.» И подаде ѝ мемоара. «Като не знаяхъ чрезъ кое средство да го представѣхъ на Филиппа III, нашыя владѣтель, и като са научихъ че лордъ Монтжой, намѣстникътъ Ирландскый щѣше да са проводи отъ царица Елизавета като нейнъ посланникъ въ Испанія, затекохъ са въ Англія, отъ дѣто иджъ сега. Обърнѣхъ са смѣло къмъ лорда Монтжоя, ежщия, който бѣ воювалъ съ донъ Жуана д'Агвилара, и познаваше повече отъ сѣкиго другиго благородното му поведеніе и храбростъта му; надѣяхъ са че този мемоаръ бы могълъ да са представи отъ него на царя. Но азъ съмъ былъ измаменъ, мирътъ е еще далечъ: герцогъ де-Лерма го не ще, и лордъ Монтжой, който са готвяше да трѣгне като посланникъ, нема да доде вече въ Испанія.